



Arrest

**nr. 101 953 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

en tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, op 28 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) en van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 12 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de eerste verwerende partij en in eigen naam voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legde samen met C. A. M. d. M., een in België verblijvend Portugees onderdaan, op 8 december 2011 een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Verzoekster diende, in functie van C. A. M. d. M., op 5 maart 2012 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 4 april 2012 diende ook verzoeksters dochter, in functie van een C. A. M. d. M. een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 juli 2012 ten aanzien van verzoeksters dochter de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 29 oktober 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2012 werd ingediend door:

Naam: [O.]

Voorna(a)m(en): [T.L.]

Nationaliteit: Braziliaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag als ‘kind van een geregistreerde partner’ van een burger van de Unie. Aangezien het recht op verblijf aan de moeder van betrokkene, in functie van wie de aanvraag gebeurde, werd geweigerd, kan aan betrokkene bezwaarlijk wel een recht op verblijf worden toegestaan.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel tot terugbrenging, dat verzoekster ook op 29 oktober 2012 werd ter kennis gebracht, bevat volgende motivering:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan [J.O.D.]

[...]

van Braziliaanse nationaliteit,

[...]

bevel gegeven de genaamde [O.T.L.]

[...]

van Braziliaanse nationaliteit

[...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: Het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 20."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De burgemeester van Antwerpen nam op 12 september 2012 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster eveneens op 29 oktober 2012 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05/03/2012 werd ingediend door:

Naam: [J.O.]

Voornaam: [D.]

Nationaliteit: Brazilië

[...]

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag of bewijs samenwonen 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerders om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2.1. Eerste verweerder vraagt om buiten de zaak te worden gesteld en stelt in dit verband dat de tweede en de derde bestreden beslissing genomen werden door tweede verweerder.

2.2.2. Aangezien de eerste bestreden beslissing genomen werd door eerste verweerder en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat hij ook de auteur is van de tweede bestreden beslissing is er geen reden om eerste verweerder buiten de zaak te stellen

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur en van "het beginsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens", van het behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

"De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing bevat een loutere standaardvermelding en geen motivering waaruit blijkt dat het dossier zorgvuldig werd onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). 2.4.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Verzoekende partij verwijst ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissingen hetzij schending van de plicht tot materiële motivering[...] en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Meer in het bijzonder wijzen verzoeksters naar de volgende feiten :

- In de bestreden beslissing van mevrouw [J.O.] staat : heeft de gevraagde documenten werden niet voorgelegd nl : bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag of bewijs samenwoning 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Doch heeft verzoekster nooit een bijlage 19ter ontvangen met de st[...]andaard vermelding : “De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op.. .(dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen

Toch kreeg [L.] (zie stuk 2) een bijlage 19ter op 04/04/2012 met een verzoek van de volgende documenten binnen te brengen : “geboorte akte, geldig paspoort, toestemming andere ouder, attest ambassade. ”

Indien verwerende partij als een zorgvuldige overheid was tewerk gegaan, moest ze de documenten ivm duur van samenwoning specifiek navragen. Minstens had de verwerende partij aan verzoekster de kans dienen te bieden om nadere bewijzen voor te brengen indien zij dit noodzakelijk achtte. Thans is verwerende partij echter zonder meer overgegaan tot het weigeren van de aanvraag met bevel het grondgebied te verlaten zonder verzoekster de kans te geven zich te verdedigen en/of nadere gegevens voor te leggen. Dit druist in tegen elke redelijkheid en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

- Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een bondig[e] motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met de bestaande relatie tussen verzoekster en [C. M. D. R.]. In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoeksters hebben aangevoerd NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht maar dat de gemachtigde oordeelde dat deze geen aanleiding gaven tot verblijf van meer dan 3 maanden. Er werd nergens rekening gehouden met de eerste gezinshereniging aanvraag van november 2011 (zie stukken 1 en 3).

- Sinds 2008 dienen vreemdelingen in Antwerpen naar het centraal loket voor inschrijvingen te gaan (zie: <http://www.antwerpen.be/eCache/ABE/82/04/671.html>). Er wordt verwacht van de vreemdeling dat deze een inlichtingenblad via internet/ persoonlijk invult en zo snel mogelijk aflevert. Daarna gaat de procedure pas van start en kan de inschrijving, na een afspraak, plaatsvinden. In de praktijk loopt het niet zo vlot. Heel veel mensen, verzoeksters inbegrepen, vele maanden moeten wachten op een effectieve inschrijving nadat ze hun invulblad hebben ingediend bij het loket. Soms worden aanvragen niet in acht genomen. Verzoekster heeft in juli 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning getekend. Op 23/11/2011, heeft ze een gezinshereniging aanvraag via de website van het gemeentehuis van Antwerpen ingediend. Pas op 22/12/2011 kreeg ze een antwoord van tweede verwerende partij. Uiteindelijk op 5/03/2012 werd de aanvraag tot gezinshereniging van mevrouw [J.O.] aanvaardt. De aanvraag tot gezinshereniging van [L.] werd pas op 04/04/2012 aanvaardt (zie bijlage 20 [L.]-stuk 1). M.a.w. zulke houding van tweede verwerende partij schendt het beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel.

- Erger nog : De bestreden beslissing van [L.] vermeldt als reden :

Betrokkene deed een aanvraag, als 'kind van een geregistreeerde partner van een burger van de Unie'. Aangezien het recht op verblijf van de moeder van betrokkene, in functie van wie de aanvraag gebeurde, werd geweigerd, kan aan betrokkene bezwaarlijk wel nog op verblijf worden toegestaan.

De beslissing van [L.] dateert van 19/07/2012. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten' van Mevr. [J.O.] dateert van 12/09/2012. Dus de beslissing van [L.] vermeldt als reden 'de weigering van recht op verblijf van de moeder', twee maanden

voordat de beslissing van de moeder (Mevr. [J.O.]) genomen werd ! Hierdoor, schenden verwerende partijen de volgende beginsels : het beginsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris [...] voo[r] Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.”

3.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Het gegeven dat de motivering van de bestreden beslissingen *“bondig”* is doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van *“het beginsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens”*, van het (beginsel van) behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel stelt verzoekster allereerst dat zij nooit een bijlage 19ter ontvangen heeft waarop werd aangegeven welke overtuigingsstukken zij diende over te maken. De Raad stelt vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit de door verweerders neergelegde stukken blijkt immers dat verzoekster op 5 maart 2012 een bijlage 19ter ondertekende voor ontvangst en dat op dit document uitdrukkelijk wordt vermeld dat zij wordt verzocht *“om binnen de drie maanden, ten laatste op 05/06/2012 de volgende documenten over te leggen: bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag, bewijs samenwoning 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag.”* Aan verzoekster werd dus ingevolge haar aanvraag nog *“specifiek”* gevraagd om het duurzaam en stabiel karakter van haar partnerschapsrelatie aan te tonen en werd nog gedurende drie maanden de kans gegeven om haar verblijfsaanvraag verder te onderbouwen. De bewering van verzoeksters raadsvrouw ter terechtzitting dat verzoekster de bijlage 19ter niet ondertekende en dat het een vervalsing betreft kan niet overtuigen. Het handschrift op de bijlage 19ter stemt immers overeen met het handschrift van verzoekster op een aantal andere akten. Daarenboven moet worden gesteld dat van een vreemdeling die voorhoudt een recht op verblijf te kunnen laten gelden mag worden verwacht dat hij weet aan welke voorwaarden hij dient te voldoen opdat hij over dit verblijfsrecht zou kunnen beschikken alvorens hij een aanvraag indient en dat hij de nodige overtuigingsstukken aanbrengt.

Het feit dat verzoekster naliert de vereiste stukken over te maken ondanks het feit dat haar daar uitdrukkelijk naar werd gevraagd toont enkel aan dat zij zelf onzorgvuldig optrad, maar laat niet toe te concluderen dat tweede verweerder de derde bestreden beslissing niet correct en met respect voor de aangehaalde beginselen voorbereidde.

Daarnaast dient de Raad op te merken dat het tweede verweerder, gelet op artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet toekomt om een inhoudelijk standpunt in te nemen omtrent verzoeksters verblijfsaanvraag, doch slechts om te beoordelen of zij de nodige overtuigingsstukken aanbracht om haar aanspraken te staven. Verzoekster toont niet aan dat zij enig stuk aanbracht dat toelaat te concluderen dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met C. A. M. d. M., zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat de stellingname van tweede verweerder incorrect is. Zij verwijst slechts naar het feit dat zij reeds eerder een verblijfsaanvraag poogde in te dienen. Los van de vraag of verweerders rekening dienden te houden met stukken die werden aangebracht in het kader van een andere

aanvraag moet worden gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een eerdere aanvraag wel stukken aanbracht die erop zijn gericht het bewijs te leveren van een duurzame en stabiele relatie met C. A. M. d. M. Ook door uiteen te zetten dat zij bij een vorige verblijfsaanvraag administratieve problemen ondervond toont zij niet aan dat bij het nemen van de in casu bestreden beslissingen enig beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

Inzake de eerste bestreden beslissing wijst verzoekster er terecht op dat in deze beslissing – die betrekking heeft op haar dochter – reeds wordt verwezen naar de beslissing met betrekking tot de weigering van haar verblijfsaanvraag die formeel pas later werd genomen. Zij toont evenwel niet aan welk belang zij heeft bij dit onderdeel van haar middel, nu vaststaat dat er wel degelijk een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten aanzien van haar werd genomen en zij, nu de drie bestreden beslissingen haar samen werden ter kennis gebracht, niet kan stellen dat haar belangen op enigerlei wijze werden geschaad door het feit dat verweerders hun beslissingen slecht op elkaar hebben afgestemd.

Een schending van de door verzoekster aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden blijkt niet.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

Haar betoog luidt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet omva[t]ten het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Daar verzoekster de partner is van een Portugese man die gemachtigd is in België te verblijven en dat hij de artikelen kan invoeren. Er kan slechts een uitzondering gemaakt worden op het recht op gezinsbeleving wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 3.1. van het vierde protocol van het E.V.R.M.

De ingeroepen bepalingen verhinderen bijgevolg dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf indient bij de betrokken Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verder stelt verzoekster dat het voor haar niet mogelijk is om een gezinsleven te hebben in een ander land dan België, nl. de Portugese partner hier woont.

3.2.2.1. De Raad merkt op dat verzoekster zich beroept op het gezinsleven dat zij heeft met C. A. M. d. M., een in België verblijvende Portugese man. De aan de Raad voorgelegde stukken laten evenwel niet zonder meer toe te besluiten dat de relatie die verzoekster en haar dochter met C. A. M. d. M. hebben voldoende hecht is om te vallen onder de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat verzoekster en C. A. M. d. M. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekenden en dat zij op hetzelfde adres verblijven toont op zich niet aan dat er een effectief beleefd gezinsleven is en verzoekster weerlegt ook geenszins tweede verweerders vaststelling dat zij geen overtuigingsstukken heeft aangebracht die toelaten het bestaan van een stabiele en duurzame relatie te staven.

Zelfs in de veronderstelling echter dat verzoekster, haar dochter en C. A. M. d. M. effectief een gezinsleven hebben dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster of haar dochter enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont door toe te lichten dat C. A. M. d. M. rechtsgeldig in het Rijk verblijft ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of haar dochter of dat op verweerders enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster of haar dochter toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling doorgevoerd te worden.

Tevens moet worden geduïd dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bepalingen van de immigratiewetgeving zonder meer naast zich neer te leggen.

Verzoekster lijkt daarenboven uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissingen op zich geen hinderpaal vormen om, mits het respecteren van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, alsnog een verblijfsrecht in België te verwerven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Aangezien de bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet gelijkaardig is aan deze die voorzien is in artikel 8 van het EVRM kan, gelet op voorgaande vaststelling, ook geen schending van deze Grondwetsbepaling weerhouden worden.

3.2.2.3. Daar noch verzoekster, noch haar dochter Belgische staatsburgers zijn kan in voorliggende zaak ook niet nuttig worden verwezen naar artikel 3.1. van het vierde protocol bij het EVRM dat een verbod inhoudt inzake de verwijdering van nationale onderdanen van het grondgebied.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht (hierna: de wet van 29 juni 1993) en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstructie van haar standpunt stelt zij het volgende:

“[T.L.O.] spreekt vloeiend Nederlands, zij is op school sinds 2002 ingeschreven en volgen nu het bijzonder lager onderwijs type 8 (zie stuk4).

Dat [L.] minderjarig is en nog steeds leerplichtig. In een arrest n°93.760 dd 06/03/2001 van de Raad van State had de rechter de leerplicht van de kinderen als buitengewone omstandigheid beschouwd. Dat verwerende partij onredelijk haar besluit is gekomen, waardoor zij de materiële motiveringsplicht en de wet van 29 juni 1983 geschonden heeft.”

3.3.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster nalaat aan te geven welke precieze bepaling van de wet van 29 juni 1983 zij geschonden acht en evenmin uiteenzet hoe de door haar aangehaalde rechtspraak inzake de toepassing van het niet langer bestaande artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet in voorliggende zaak nuttig kan worden ingeroepen. De door verzoekster gegeven toelichting laat de Raad evenmin toe te begrijpen waarom zij meent dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Het derde middel is dan ook onontvankelijk.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK